

Tamara
McKinley

Hoe ver je ook reist, je verleden
kun je niet achterlaten...

Eiland in
de wolken

Tamara McKinley

Eiland in de wolken

De Fontein

Een woord van de schrijver

Het eiland Skye – *an t-Eilean Sgiathanach* in het Gaelic – ontleent zijn naam aan het Oudnoors; de Vikingen noemden het ‘wolkeneiland’, een verwijzing naar de door mist omsluisde Cuillin Hills, de bergketen die het eiland domineert. *Eiland in de wolken* is mijn eerbetoon aan de pachters en keuterboeren die niet alleen werden geteisterd door hongersnood als gevolg van de aardappelziekte, maar in de achttiende en negentiende eeuw bovendien werden geconfronteerd met gedwongen emigratie en een onzekere toekomst door de *Fuadach nan Gaidheal*, de Ontruiming van de Hooglanden. Op de ruïnes van hun boerderijtjes na, en hier en daar een stapelmuur die nog overeind staat, herinnert bijna niets meer aan de gebeurtenissen van die tijd, maar wanneer de Cuillin Hills en verlaten valleien in nevelen gehuld zijn, vertelt de stilte het verhaal van de Hooglanden.

MacInnes Bay en Gilleasbuig zijn producten van mijn verbeelding, maar bij de beschrijving van de Ontruiming heb ik me gebaseerd op historische feiten.

Port Dalrymple, de beschutte rivierhaven aan de monding van de Tamar in Tasmanië, kreeg zijn naam in 1798, en in 1804 ontstond daar het stadje George Town. Een jaar later stichtte William Paterson een volgende nederzetting, verder stroomopwaarts, die hij Patersonia noemde. Deze werd in 1907 omgedoopt tot Launceston, vernoemd naar gouverneur Philip King, die afkomstig was uit Launceston in het Britse graafschap Cornwall.

Proloog

Bellerive, Tasmanië

Het jaar 1904 liep ten einde, Christy zat voor de openslaande deuren in de stoel van wijlen haar man en keek uit over Storm Bay en het Tasman Peninsula, het schiereiland aan de zuidkant van Tasmanië. Een koele bries vanuit zee, die de geur van eucalyptus- en dennenbomen met zich meevoerde, maakte de hitte draaglijk. In de bomen klonk de roep van klokvogels, een vredig geluid waarvan ze doorgaans genoot, net als van het weidse panorama. Maar op dit moment was ze daarvoor te gespannen, in angstige afwachting hoe haar familie zou reageren op de plannen die ze had aangekondigd.

Haar kinderen woonden verspreid over heel Australië, dus het gebeurde nog maar zelden dat de familie compleet was. Maar voor de begrafenis van hun vader, inmiddels twee weken geleden, waren ze allemaal naar Hobart gekomen. Omdat iedereen de volgende dag weer zou vertrekken, had Christy een lunch belegd om niet alleen het leven te vieren, maar ook het feit dat haar kleindochter was toegelaten tot de universiteit van Sydney, waar ze geschiedenis zou gaan studeren. Christy was reusachtig trots op Kathryn, want het volgen van een universitaire studie was voor een meisje bepaald geen vanzelfsprekendheid.

Maar na de lunch, na de champagne, had Christy haar familie verrast – om niet te zeggen geschokt – door te onthullen wat ze zich had voorgenomen. Daarop was de stemming abrupt en dramatisch omgeslagen.

Hamish, haar oudste zoon, had met zijn vrouw Beryl de lange reis vanuit Queensland gemaakt, waar ze in de outback de veefokkerij bestierden die deel uitmaakte van het familie-imperium. Een grote, wat bruuske kerel, maar doorgaans hartelijk en joviaal, behalve wanneer hem iets niet zinde; dan liet hij zich met bulderende stem gelden. De vurige blos op zijn wangen was Christy niet ontgaan, en de strijdlustige flonkering in zijn blauwe ogen voorspelde weinig goeds, vreesde ze.

De twee jaar jongere James zwaaide de scepter over Yarrabinda, de wijngaard van de familie in de Barossa Valley. In tegenstelling tot zijn broer was James een bedachtzaam mens, die conflicten zo veel mogelijk uit de weg ging. Hoewel hij al tegen de veertig liep, was hij pas recentelijk getrouwd met de schuchtere Clarice, die zich bij voorkeur begroef in haar boeken en zich in gezelschap niet echt op haar gemak voelde. Ze zat naast haar man en keek schichtig om zich heen, merkbaar geïntimideerd door de plotseling omgeslagen stemming.

Christy had vurig gehoopt dat haar jongste zoon zich achter haar voornemen zou scharen. James en zij hadden doorgaans aan een half woord genoeg. Maar bij het zien van de diepe frons in zijn voorhoofd vroeg ze zich af of ze ook in dit geval op zijn begrip kon rekenen.

Rusteloos verschuivend in haar stoel keek ze naar Anne, haar oudste, en zoals altijd voelde ze een steek van pijn in het besef dat ze de laatste jaren uit elkaar waren gegroeid en er niet in slaagden de ooit zo hechte band te herstellen. Christy was zich bewust van de reden van die verwijdering, maar ze wist ook dat ze machteloos stond en dat de kloof pas kon worden gedicht als Anne bereid was haar te vergeven.

Ze liet haar blik over Annes flatteuze hoed gaan, over haar hooggehakte knooplaarsjes, haar getailleerde jasje en modieuze rok tot op de enkels. Wat moest ze het warm hebben in die dikke, strakke kleren! Anne was de veertig inmiddels gepasseerd, maar nog altijd een jeugdige, charmante verschijning; ze was getrouwd met Harold en moeder van de achttienjarige Kathryn. Helaas deden haar stuurse trekken vaak afbreuk aan haar schoonheid, en vandaag las Christy in de woedende blik in haar donkere ogen de waarschuwing dat er storm op komst was.

Overmand door schuldgevoel vouwde ze haar handen krampachtig in haar schoot. Het was niet haar bedoeling geweest om op een bijzondere dag als deze onrust te zaaien, maar de tijd drong. Ze kon niet langer wachten met het bekendmaken van haar plannen, en ze had gehoopt om haar familie mild te stemmen met champagne en een verrukkelijke lunch; om daarmee begrip te kweken voor haar verlangen eindelijk haar droom te verwezenlijken; om haar kinderen ervan te doordringen hoezeer de verwezenlijking van die droom voor haar een noodzaak was. Maar het leek erop dat ze die hoop vergeefs had gekoesterd.

‘Het is belachelijk!’ tierde Hamish. Zijn verweerde gezicht was rood aangelopen tot in de wortels van zijn kastanjebruine, door de zon gebleekte haar. ‘Je bent nog in de rouw. In je verdriet om vader haal je je blijkbaar de idiootste dingen in je hoofd.’

Christy keek haar oudste zoon aan, die met de dag meer op zijn vader ging lijken. Het zou niet meevallen om hem van de redelijkheid van haar voornemen te overtuigen. ‘Natuurlijk ben ik nog in de rouw,’ zei ze beheerst. ‘Maar dat wil niet zeggen dat ik mijn verstand heb verloren.’

‘Ik ben het met Hamish eens,’ zei Anne. ‘Het is niet gepast dat een vrouw op jouw leeftijd onbegeleid op reis gaat. En dan ook nog zo ver! Stel je voor dat je ziek wordt. Of dat je, wat God verhoede, komt te overlijden!’

‘Ik mag dan vijfenzestig zijn, maar ik ben niet kinds! En ik heb geen plannen om dood te gaan voordat ik er klaar voor ben.’

‘Het is niet aan jou om dat moment te bepalen. Wanneer het je tijd is, dan ga je,’ luidde Annes scherpe repliek.

‘Dat hele plan is je reinste waanzin,’ mopperde Hamish. ‘Ik verbied het je.’

‘Je vader heeft me nooit iets verboden,’ wierp Christy hem, nog altijd beheerst, voor de voeten. ‘En ik laat me door mijn kinderen niet de wet voorschrijven.’ Ze schoof naar voren in haar stoel om haar woorden kracht bij te zetten. ‘Jullie zijn blijkbaar vergeten dat ik heel wat heb afgereisd in mijn leven. Sterker nog, zonder mijn vastberadenheid

en drang naar avontuur zou het familiebedrijf waarin jullie je brood verdienen er nooit zijn gekomen.'

'Toen was je nog jong, en de omstandigheden waren anders,' wierp Anne tegen. 'Bovendien had je vader naast je. Het opbouwen van het familiebedrijf is niet alleen jouw prestatie.'

Christy ergerde zich mateloos aan haar zelfingenomen houding, en het kostte haar dan ook de grootste moeite niet scherp uit te vallen.

'Het is inderdaad je reinste waanzin wat je voorstelt,' vervolgde Anne onbekommerd. 'En ik weet zeker dat de anderen er net zo over denken.' Ze liet haar blik gebiedend in het rond gaan, naar haar broers en hun echtgenotes, naar haar man en haar dochter, alsof ze hen tartte het met haar oneens te zijn.

Het bleef even stil. 'Ik vind dat we moeders wens moeten respecteren,' klonk ten slotte de zachte stem van James. 'Ze heeft zo veel voor ons gedaan, en het is altijd haar droom geweest om ooit terug te gaan naar haar geboorte-eiland.'

'Dan had ze dat moeten doen toen vader nog leefde,' bulderde Hamish. Hij rukte zich los van zijn vrouw, die haar hand op zijn arm had gelegd. 'We hebben het hier niet over de oversteek van Bass Strait. Ik zal niet toestaan dat moeder haar leven in de waagschaal stelt voor de een of andere dwaze gril.'

'Het is geen gril,' protesteerde Christy verontwaardigd. 'Het gaat om een lang gekoesterde wens, en je weet heel goed dat je vader een dergelijke zeereis nooit zou hebben overwogen, na wat hij als kind had doorgemaakt.'

De beelden die haar laatste woorden opriepen waren bijna onverdraaglijk. 'Jullie hebben je eigen leven,' vervolgde ze dapper. 'Het is al verdrietig genoeg dat we jullie vader moeten missen. Maar dat geeft mij nu wel de kans om een vurige wens in vervulling te laten gaan.'

'Dat is erg egoïstisch van je.' Anne snoof minachtend. 'Je hebt hier je verantwoordelijkheden en je kunt ons en je kleinkinderen niet zomaar in de steek laten.'

'Behalve Kathryn zie ik mijn kleinkinderen nauwelijks. Omdat ze te ver weg wonen. En wat mijn verantwoordelijkheden betreft, ik heb een

notaris en een boekhouder die voor me kunnen waarnemen, ik heb een buurman die op de paarden kan passen, en ik heb drie zoons die het familiebedrijf ook zonder mij draaiende kunnen houden.’ Bij die laatste woorden keek ze Harold aan, om duidelijk te maken dat ze hem ook als een zoon beschouwde.

‘In plaats van zulke onbezonnen plannen te maken, zou je je tijd beter kunnen gebruiken door bij ons langs te gaan en je kleinkinderen te leren kennen,’ bromde Hamish nijdig.

‘Dat doe ik na mijn terugkeer,’ beloofde Christy. ‘Voorlopig zal het bij kaarten en brieven moeten blijven.’

‘Zo te horen staat je besluit vast, moeder.’ James liet de dieprode Yarrabinda-shiraz in zijn glas rondwalsen. ‘Maar weet je zeker dat het verstandig is? Zo’n verre reis, en dan helemaal in je eentje?’

‘Het hele plan is volstrekt krankzinnig.’ Hamish snoof minachtend terwijl hij zichzelf nog eens inschonk. ‘Natuurlijk is het niet verstandig, al helemaal niet om zo’n reis alleen te maken, zonder begeleiding.’

‘Hamish heeft gelijk, Christy,’ zei Beryl, zijn vrouw, ernstig. ‘Het is een gevaarlijke onderneming voor een vrouw, ongeacht haar leeftijd. Al was het maar omdat je op reis allerlei onverkwikkelijke bestemmingen zult aandoen.’

Clarice keek naar James, voordat ze iets zei. ‘Ik ben het met Beryl eens.’ Haar uilenogen knipperden achter haar brillenglazen. ‘Stel je voor dat je wordt gevangengenomen door handelaren in blanke slavinnen. Of dat je een verschrikkelijke ziekte oploopt in die vreemde oorden. James en ik begrijpen je verlangen om terug te gaan naar je eiland, maar het lijkt ons niet verstandig.’

‘Misschien zouden we er geruster op zijn als iemand van ons met haar meeding,’ opperde Kathryn, die tot op dat moment had gezwegen.

‘Ik kan niet zo lang weg uit Yarrabinda. Wijnstokken zijn lastig spul, ook onder de gunstigste omstandigheden. Ik moet ze voortdurend in de gaten houden.’ James keerde zich naar zijn broer, wiens gezicht nog altijd op onweer stond. ‘En ik betwijfel of Hamish zijn vee in de steek kan laten. Zeker nu de droogte zo veel slachtoffers maakt onder de kuddes.’

Hij schonk Christy een hartverwarmende glimlach. ‘Ook al ben ik bang dat we daardoor een groots en meeslepend avontuur mislopen.’

Kathryn boog zich naar voren, haar gezicht straalde van opwinding. ‘Maar ik kan wel mee,’ zei ze ademloos. ‘Ik hoef op de universiteit pas in oktober te beginnen, en volgens mij zou ik van zo’n reis meer opsteken dan van alle boeken in de bibliotheek.’

Er ging een koor van protesten op, maar Christy’s hart zwol van liefde. Kathryn had iets liefs, iets zachts, met daaronder een kern van staal die ze van haar moeder had geërfd, maar die zich bij haar heel anders manifesteerde. In tegenstelling tot Anne had Kathryn al jong geleerd dat ze moest nadenken voordat ze iets zei; dat ze alleen op die manier anderen kon overtuigen.

‘Geen sprake van,’ snauwde Anne. ‘Je bent veel te jong om verantwoordelijkheid te dragen voor je grootmoeder, al was het maar omdat ze zich voortdurend in de nesten werkt. Weet je nog, vorige zomer, toen ze zo nodig moest meedoen met de wagenrennen? Het resultaat was een gebroken pols en een hersenschudding.’

‘Ik vond het juist dapper dat ze het probeerde,’ protesteerde Kathryn ferm. ‘Bovendien, ze moet toch zelf weten wat ze doet? Nu kan het nog.’

‘Zo mag ik het horen!’ James knipoogde naar zijn nichtje. ‘Moeder staat nog lang niet met één been in het graf. Sterker nog, volgens mij heeft ze meer energie dan wij allemaal bij elkaar. Ik vind het een puik idee, Kathryn, en het betekent een enorme geruststelling voor me als jij met moeder meegaat.’

Christy glimlachte, want ze kon zich tijdens haar lange reis geen heerlijker gezelschap voorstellen dan dat van haar kleindochter.

Maar toen boog Anne zich voor Kathryn langs en gaf haar echtgenoot een por in zijn ribben. ‘Harold! Zeg jij nou ook eens wat,’ beet ze hem toe. ‘Zeg dat je het me eens bent.’

Christy nam haar schoonzoon onderzoekend op. Die schraapte zijn keel en schoof heen en weer in zijn stoel, duidelijk slecht op zijn gemak doordat hij bij het familieconflict werd betrokken. Harold Ross was schatrijk, en op zakelijk gebied, als directeur van zijn groeiende exportimperium, hoefde niemand hem iets te vertellen. Maar in de relatie met

zijn bazige echtgenote had hij weinig in te brengen. Waar het ging om huiselijke kwesties kwam hij zelden tegen haar in verzet, al helemaal niet wanneer er anderen bij waren.

‘Volgens mij staat je moeders besluit vast. En de ervaring leert dat ze zich daar niet meer vanaf laat brengen, wat we ook zeggen.’ Hij koos zorgvuldig zijn woorden en ontweek welbewust de woedende blikken van zijn vrouw. ‘Maar het lijkt me inderdaad niet verstandig wanneer ze zo’n lange reis alleen zou maken, zonder begeleiding.’

Annes verbeterde uitdrukking maakte plaats voor een tevreden glimlach, totdat Harold verder sprak. ‘Als de universiteit er geen bezwaar tegen heeft dat Kathryn mogelijk haar introductieperiode misloopt, dan heeft ze mijn zegen om met Christy op reis mee te gaan.’

Er viel een doodse stilte, waarin iedereen met ingehouden adem de reactie van Anne afwachtte.

Die staarde hem geschokt aan, en de spanning steeg terwijl ze zorgvuldig nadacht over haar antwoord. ‘Onze dochter is net achttien,’ wist ze ten slotte uit te brengen. ‘Nog bijna een kind. Je lijkt wel niet goed wijs!’

Harold bloosde – van boosheid of gêne, vroeg Christy zich af – en rechtte zijn rug. Terwijl Kathryn zijn hand pakte, sloten zijn vingers zich om de hare en ontmoette hij onverschrokken de woedende blik van zijn echtgenote. ‘Reizen verbreedt je horizon,’ zei hij op ferme toon. ‘Onze dochter is nog nooit naar het buitenland geweest, dus ik verwacht dat de ervaring haar enorm zal verrijken.’

Christy juichte hem in gedachten toe, innig dankbaar voor zijn steun, maar Anne volhardde in haar woede. ‘Ik vraag niet veel van je,’ zei ze kortaf. ‘En de hemel weet dat je de belangrijkste beslissingen doorgaans aan mij overlaat. Maar voor deze ene keer had ik het op prijs gesteld als je je verantwoordelijkheid als vader zou hebben genomen.’

Er speelde een vastberaden trek om zijn mond, zijn groene ogen fonkelden. ‘Ik néém mijn verantwoordelijkheid,’ zei hij ijzig. ‘En mijn besluit staat vast. Als Kathryn met Christy mee op reis wil, dan heeft ze mijn zegen.’

Terwijl Kathryn hem glimlachend de hand drukte en Anne wanhoopig probeerde zich een houding te geven, schraapte de rest van het gezelschap wat ongemakkelijk de keel.

Het was Christy die de gegeneerde stilte verbrak. Ze was er niet op uit geweest een wig te drijven tussen haar dochter en haar schoonzoon, maar ze kon niet ontkennen dat Kathryn als reisgezelschap de ideale oplossing was om de zorgen van haar familie weg te nemen.

‘Het spijt me, Anne, maar Harold vindt het goed en Kathryn wil dolgraag mee. Dus ik begrijp niet waarom je bezwaar blijft maken.’ Ze ontweek de woedende blik van haar dochter en glimlachte naar Kathryn. ‘Ik neem je aanbod maar al te graag aan, lieverd.’

Kathryns groene ogen, die ze van haar vader had geërfd, schitterden van opwinding. ‘We gaan samen op avontuur, oma!’ fluisterde ze. ‘Was het maar vast zover!’

‘Ik weiger hiermee akkoord te gaan,’ zei Anne, zierend van woede.

‘Volgens mij heb je geen keus.’ Er dansten pretlichtjes in de ogen van James. ‘Harold wint, jij trekt aan het kortste eind.’

Als blikken konden doden, zou James ter plekke zijn bezweken. Maar als jongste van de drie was hij vertrouwd met de woede-uitbarstingen van zijn zuster en raakte hij er allang niet meer van onder de indruk. Hij hief zijn glas naar zijn zwager, die zijn knipoog beantwoordde.

‘Ik vind het nog altijd je reinste waanzin,’ gromde Hamish, ook al was zijn ergste woede gezakt. Hij keek de kamer rond en snoof geergerd. ‘Maar als Harold akkoord gaat, wie ben ik dan om nog bezwaar te maken? Soms moet je je verlies nemen.’

Anne wierp Harold een giftige blik toe, haar rug werd zo mogelijk nog rechter. ‘In dat geval zie ik me als moeder genoodzaakt met mijn dochter mee te gaan. Dat is niet meer dan mijn plicht.’

Gemompel, gehijg, geluiden die als ritselende herfstbladeren door de kamer dwarrelden, en terwijl Kathryn zich vol afschuw naar haar moeder keerde, moest Christy alle zeilen bijzetten om haar gezicht in de plooi te houden.

‘Dat hoeft echt niet, Anne,’ zei ze haastig. ‘Ik wil je geen last bezorgen. Kathryn en ik zullen ons prima weten te redden.’

‘Lastig is het zeker. Mijn agenda staat voor het nieuwe jaar alweer vol met sociale verplichtingen. Maar mijn dochter gaat vóór. Ik moet om haar welzijn denken, haar goede naam. Het is niet gepast om op haar leeftijd een dergelijke reis zonder chaperonne te maken.’

‘Ze heeft mij toch?’ Het duizelde Christy bij de gedachte dat haar bazige, vijandige dochter zich haar zorgvuldig gemaakte plannen toe-eigende. En ze durfde zich nauwelijks voor te stellen hoe Anne zich, eenmaal op reis, met alles zou bemoeien.

Anne gebaarde minachtend. ‘Op jou kan ik niet vertrouwen. Je wordt ziek, of je stort je in een of ander dwaas avontuur en brengt niet alleen jezelf maar ook je kleindochter in gevaar. Zo gaat het altijd. Je laat je meeslepen door je enthousiasme, door je nieuwsgierigheid, met rampzalige gevolgen.’

Christy voelde zich bezeerd door Annes botheid, door haar gebrek aan gevoel, aan inlevingsvermogen. Tegelijkertijd moest ze denken aan die keer dat ze met Kathryn – haar kleindochter was destijds vijf – de bush in was getrokken, op zoek naar een zeldzame vogel die was gezien door de mannen die langs de Gordon River aan het werk waren. Het had een avontuur moeten worden, maar uiteindelijk waren ze hopeloos verdwaald. En het was meer geluk dan wijsheid geweest dat ze de weg naar huis had teruggevonden, waar ze werd opgewacht door haar radeloze dochter en schoonzoon.

‘Ik zie aan je gezicht dat je weet waar ik het over heb,’ zei Anne grimmig. ‘En dat was niet de enige keer dat je de hele familie de stuipen op het lijf hebt gejaagd.’

Christy besepte dat de anderen gespannen toekeken, benieuwd hoe ze zou reageren. De discussie onttaarde in een spektakel. Dat moest afgelopen zijn. Ze streek haar linnen rok glad, schikte de ceintuur om haar smalle taille en richtte zich in haar volle – zij het bescheiden – lengte op om de aanval van haar dochter het hoofd te bieden.

‘Als je vader nog had geleefd, zou je het niet in je hoofd hebben gehaald zo’n toon tegen me aan te slaan,’ zei ze ferm. ‘En ik weiger die nog langer te tolereren. Als je dan zo nodig mee wilt, zal je moeten accepteren dat ik je moeder ben en me met respect moeten behande-

len. Dit is mijn reis, het gaat om mij, om mijn gevoelens, en ik zal niet toestaan dat jij de ervaring voor me bederft. Is dat duidelijk?’

Anne bloosde, maar weigerde in te binden. ‘O, het is me volkomen duidelijk. Maar respect is iets wat je moet –’

Voordat haar dochter iets kon zeggen waar ze spijt van zou krijgen, viel Christy haar in de rede. ‘Ik weet dat je het beste wilt voor Kathryn, maar in je bezorgdheid om je dochter heb je niet in de gaten hoe kwetsend je soms kunt zijn. Ik hoop dat ook jij iets van deze reis zult leren. Dingen als nederigheid en begrip voor anderen.’

‘Nederigheid? Anne?’ Hamish snoof.

Er werd nerveus gegrinnikt, waarop Christy haar blik streng in het rond liet gaan, voordat ze James vroeg nog een fles Yarrabinda open te trekken zodat ze een toast konden uitbrengen.

Toen hij de glazen weer had gevuld, schonken moeder en zoon elkaar een warme glimlach. ‘Waar drinken we op?’ vroeg James.

‘We heffen het glas op het eiland Skye. En op mijn langverwachte thuiskomst,’ antwoordde Christy met een vastberadenheid die geen ruimte liet voor angstige voor gevoelens. Maar ondertussen vroeg ze zich heimelijk af wat de komende maanden aan het licht zouden brengen, niet alleen over haarzelf, maar ook over haar relatie met haar enige dochter.

1

Inverness, juni 1905

Na hun aankomst met de stoomboot uit Londen waren ze rechtstreeks naar de oude herberg op de oever van de Moray Firth gegaan. Vandaar hadden ze een wandeling gemaakt door de stad van kerktorens, stenen bruggen en fraaie gebouwen opgetrokken uit graniet. Bij terugkeer in de herberg had Christy voorgesteld om al vroeg te dineren en tijdig naar bed te gaan, zodat ze uitgerust waren voor de volgende dag. Ze had de lange reis als excuus aangevoerd om zich te kunnen terugtrekken zonder dat de anderen zich zorgen maakten, want ze voelde zich voor het eerst oud met haar vijfenzestig jaar.

De eeuwenoude balken van de herberg kraakten en kreunden, van buiten klonk het geratel van paard-en-wagens over de keien onder haar open raam, en terwijl Christy aan haar kaptafel zat en peinzend haar donkere haar borstelde, rook ze de zilte geur van de Moray Firth. Hoewel het dunner werd, en steeds zilvergrijzer, droeg ze haar haar nog altijd lang. Haar man had het heerlijk gevonden het door zijn vingers te laten glijden, en ze kon er niet toe komen het af te knippen. Dat zou voelen als een amputatie, alsof ze zich abrupt losmaakte van alles wat ze met haar echtgenoot had gedeeld; het zou een gruwelijke leegte achterlaten die ze nog niet onder ogen kon zien.

Met een diepe zucht keek ze naar haar spiegelbeeld; verlies overschaduwde haar bruine ogen, haar gezicht was getekend door het ver-

strijken van de jaren. Ze wendde zich af, niet bereid te aanvaarden dat het meisje van vroeger, het meisje dat ze ooit was geweest, alleen nog voortleefde in haar hart, in haar herinnering, en dat de wereld – en haar familie – haar zag als een oude vrouw.

Ze liet de kamerjas van haar schouders glijden, sloot het raam, doofde de gaslamp en klom in het hoge hemelbed. De zware gordijnen roken muf door stof, vocht en ouderdom, maar de lakens waren schoon, de zachte dekens beschermden haar tegen de avondkilte. Verlangend naar slaap nestelde ze zich in de kussens. Maar hoe vermoeid ze ook was, het opwindende vooruitzicht van wat de dag van morgen zou brengen maakte haar rusteloos, en ze slaagde er niet in de maalstroom van haar gedachten een halt toe te roepen.

Vijftig jaar lang had ze van deze reis gedroomd, en ze kon bijna niet geloven dat ze nu echt, eindelijk naar huis ging. Toch had ze voor de vrijheid om na al die jaren haar droom te verwezenlijken een hoge prijs moeten betalen. Niet alleen had ze afscheid moeten nemen van haar geliefde man, ze was ook op hevig verzet gestuit bij haar familie. Met als gevolg dat haar vastberadenheid vervaarlijk aan het wankelen was geraakt.

Ze staarde in het donker voor zich uit, luisterend naar de geluiden van de straat, naar de dwingende roep van de meeuwen boven de kades, waar de harde oostenwind schrille klanken ontlokte aan de tui-gage van de schepen. Terwijl de confrontatie met haar familie naar de achtergrond verdween, verbeeldde Christy zich dat ze de doordrin-gende geur van zeewier op een rotsachtige kust rook, dat ze de klaag-lijke kreten van de wulpen hoog boven de Cuillin Hills hoorde, dat ze de harde, stekelige hei in de dalen onder haar blote voeten voelde.

Haar ogen vielen dicht. Hoe zou haar familie het diepgewortelde verlangen kunnen begrijpen dat aan deze reis – aan deze pelgrims-tocht – ten grondslag lag? Ze had haar kinderen zo min mogelijk ver-teld over vroeger, over de ontberingen die ze in haar jeugd onder ogen had moeten zien. De harde, onopgesmukte werkelijkheid van haar jonge jaren had ze alleen gedeeld met haar man, in het besef dat ook hij had geleden en onrecht had ervaren. Samen waren ze het erover eens

geweest dat de herinneringen aan dat verre verleden te grimmig waren om hun kinderen ermee te confronteren, te duister om het nieuwe leven dat ze hadden opgebouwd erdoor te laten overschaduwen; een nieuw leven in een nieuw vaderland waar de zon altijd scheen en waar ze de kansen die hun waren geboden met beide handen hadden gegrepen.

Maar naarmate het einde van de reis naderde, werd de behoefte om die herinneringen alsnog te delen steeds sterker. En toen de slaap haar ten slotte overmande, wist Christy dat met het einde van de reis ook het moment naderde waarop ze aan het vertellen van haar verhaal zou beginnen; het moment waarop haar ziel eindelijk rust zou vinden.

In haar smalle bed in de kamer die ze deelde met haar moeder – gelambriseerde muren, een plafond van dikke balken – staarde Kathryn voor zich uit in het donker. Haar wilde bos kastanjebruin haar lag uitgewaaierd op het kussen. Rusteloos van opwinding, benieuwd naar wat de dag van morgen zou brengen, kon ze de slaap niet vatten.

Ze draaide zich om, sloeg haar armen om het kussen en liet de beelden van hun reis aan zich voorbijtrekken. Toen haar oma vertelde over haar voornemen om terug te gaan naar Skye, was Kathryn onmiddellijk enthousiast geweest en had ze de kans die haar werd geboden met beide handen gegrepen. Ze was niet in haar verwachtingen teleurgesteld, ook al had haar moeder altijd wel wat te klagen en maakte ze overal een drama van.

De SS *Celtic* was een buitengewoon chic en comfortabel schip gebleken, met grote eersteklashutten, een deftige eetzaal, een welvoorzien bibliotheek, een zwembad van zeildoek op het voordek en zelfs een schitterende balzaal, waar de scheepsofficieren in hun witte uniform zorgden dat geen vrouw die alleen reisde, ongeacht haar leeftijd, langs de kant bleef zitten. Kathryns moeder had zich aanvankelijk weinig toeschietelijk getoond, maar haar oma had gemopperd dat ze geen spelbreker moest zijn en haar kleindochter aangemoedigd te zorgen dat haar balboekje elke avond vol was.

De zeereis was gelukkig rustig verlopen, zelfs bij het rondenvan de beruchte Kaap Hoorn, dus er was niemand zeeziek geworden en

Kathryn had het allemaal verrukkelijk romantisch gevonden. Ze was elke avond duizelig van geluk in bed gerold, opgewonden door alle aandacht, en ze had lange brieven aan haar vriendinnen in Melbourne geschreven waarin ze hoog opgaf van de genoegens van een zeereis en melding maakte van een bijzonder knappe eerste officier die met haar het dek op was gelopen en haar had gekust in het maanlicht.

Ze grijsde, terugdenkend aan die gestolen momenten, zonder daar meer in te zien dan wat vrijblijvend vertier, passend bij de romantiek van de lichtende zee, met daarboven een hemel bezaaid met sterren. Inmiddels had de knappe officier ongetwijfeld al een ander meisje gevonden dat zich gestreeld voelde door zijn aandacht.

En dan alle exotische geuren en beelden en geluiden wanneer ze aan land gingen! Kathryn had er uitvoerig verslag van gedaan in haar dagboek, om te voorkomen dat ze ook maar iets van de reis zou vergeten. Onderweg hadden ze aangelegd bij de prachtige, met palmen begroeide eilanden van Vanuatu en Fiji alvorens op te stomen naar Tonga en de westkust van Chili. Na het rondenvan de Kaap waren ze aan wal gegaan in Montevideo en in het hectische, lawaaiige Rio de Janeiro, vanwaar ze waren overgestoken naar de kust van Afrika, waar ze in de exotische havens van Senegal en Marokko hadden afgemeerd.

De Marokkaanse havenstad Safi, waar ze een dag verbleven, had een schokkend contrast gevormd met alle eerdere plaatsen die ze hadden bezocht, want niet alleen de hitte was er ondraaglijk geweest, dat gold ook voor het vuil en de ellende waarmee ze geconfronteerd waren. In de overvolle stad stonk het naar specerijen, mest en brandend vuilnis. Maar hoe verontrustend ze het ook allemaal had gevonden, hoe ongemakkelijk ze zich ook had gevoeld door de brutale blikken van donkere mannen in lange gewaden, door het klaaglijke gejammer van opdringerige bedelaars, toch hadden de eeuwenoude ruïnes haar vervuld met verwondering, net als de woestijn die zich oneindig ver leek uit te strekken achter de dikke muren rond de stad: het domein van de nomaden met hun kameelkaravanen en hun vrouwen en kinderen gehuld in stralende kleuren.

Vanaf het moment dat ze uit Melbourne waren vertrokken had

Kathryns toch al heerszuchtige moeder zich overal mee bemoeid en voortdurend iets op Christy aan te merken gehad, waarmee ze het plezier van de reis behoorlijk had vergald. Maar tijdens hun dag in Safi waren de onderlinge spanningen tot een uitbarsting gekomen. Het was voor Kathryn een schokkende ervaring geweest te ontdekken hoe vijandig haar moeder tegenover haar oma stond.

Christy's nieuwsgierigheid was ook in Safi weer onverzadigbaar gebleken en ze had het geduld van haar dochter en kleindochter danig op de proef gesteld door hun gids de rug toe te keren en op eigen houtje op verkenning uit te gaan in de ruïnes van het Portugese fort, omstuwed door een horde Arabische kooplui en bedelaars. Anne en Kathryn konden haar nauwelijks bijhouden toen ze de zoek in dook om te onderhandelen met de marktkooplui en zich een weg te zoeken door de dichtbevolkte doolhof van straten en stegen. Tot overmaat van ramp waren Anne en Kathryn haar uiteindelijk uit het oog verloren.

Met stijgende paniek hadden ze bijna een uur naar haar gezocht. Toen ze haar eindelijk vonden zat ze innig tevreden gehurkt in het stof, omringd door gesluierde vrouwen op wie ze enthousiast inpraatte, terwijl de vrouwen voor hun lemen hutjes stonden en hun kinderen wasten in tinnen kommen.

Kathryn kreeg tranen in haar ogen van opluchting, maar voordat ze haar oma om de hals kon vallen, had haar moeder Christy bij de arm gegrepen en haar ruw overeind getrokken, waarna ze haar dwars door de menigte heen naar het schip had gesleurd.

Vervuld van afschuw probeerde Kathryn tussenbeide te komen, maar Christy wist zich al snel los te rukken, waarna ze met een verbeterd gezicht Annes tirade aanhoorde, die de aandacht trok van de omstanders. In haar angst dat haar moeder zichzelf niet in de hand had en haar oma zou aanvliegen, wilde Kathryn net tussen hen in gaan staan toen haar oma haar schouders optrok, poeslief glimlachte en zich onverstoorbaar, met haar armen vol souvenirs, de loopplank op haastte.

Kathryn had haar arm door die van haar moeder geschoven en eenmaal aan dek geprobeerd de ruzie bij te leggen. Maar Anne had Christy

de rug toegekeerd, was naar haar hut gegaan en had zich tot de volgende ochtend niet meer laten zien.

Terwijl ze nog dieper onder de dekens kroop, vroeg Kathryn zich af wat de oorzaak kon zijn van Annes vijandigheid. Uit haar prille jeugd herinnerde ze zich de hechte band tussen haar moeder en haar oma. Wat was er gebeurd?

Kathryn had gehoopt dat de lange reis de twee vrouwen weer nader tot elkaar zou brengen. Maar hoezeer Kathryn ook haar best had gedaan om de kloof te dichten, de omgang tussen Anne en Christy was koel en afstandelijk gebleven. En inmiddels betwijfelde Kathryn of ze er ooit achter zou komen wat er tussen haar moeder en haar oma was voorgevallen.

Lees verder in *Eiland in de wolken*.

Eerste druk september 2018

Oorspronkelijke titel *Spindrift*

First published in Great Britain in 2017 by Quercus Editions Ltd, an Hachette UK company

Copyright © 2017 Tamara McKinley

The moral right of Tamara McKinley to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2018 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Erica Feberwee

Omslagontwerp Baqup

Omslagillustratie achtergrond © Angus Alexander Chisholm / Alamy Stock Photo; vrouw

© Arcangel/Rekha Garton

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4376 2

ISBN e-book 978 90 261 4377 9

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.